

16. Aarg. Nr. 23.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

2. December 1916.

Arbejdets Triumf.

Af

John E. Bjørkholm,

Formand for
Amerikas Lokomotivmandforbund.

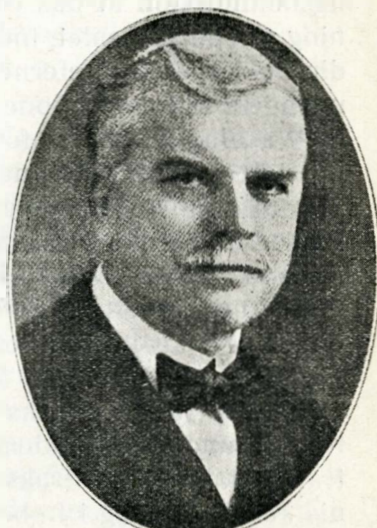
William S. Carter,

Præsident for „The Brotherhood of Locomotive Firemen and Enginemen.”
(98,000 Medl.)

A. H. Hawley,

Sekretær og Kasserer for „The Brotherhood of Locomotive Firemen and Enginemen.”

Warren S. Stone,

Præsident for „The Brotherhood of Locomotive Engineers.”
(60,000 Medl.)

Det er nu næppe 42 Timer siden jeg modtog et Telegram at „Willie var kommen til Skade med Benet“, hvilket var det Chiffertelegram, som beordrede mig til at give de Lokomotivmænd, jeg repræsenterede, Meddelelse om, at den Strejkeordre, der var bestemt, skulde

træde i Kraft den 4. September, Labor Day (Arbejdets Dag) blev tilbagekaldt. Siddende ved mit Skrivebord lader jeg de 3 sidste Ugers Hændelser passere Revue for mit Blik, og hvorledes jeg end søger, er det mig umuligt at finde en mere passende Titel for denne korte

Oversigt over det passerede end „Arbejdets Triumf“, det organiserede Arbejdes Sejerstog.

I min korte tidligere gengivne Oversigt over den Nordamerikanske Lokomotivmandskongres bemærkede jeg, at formodentlig havde, inden denne Oversigt læstes af danske Lokomotivmænd, Verdens videstrækkende Lønrørelse kumineret i en Strejke, hvis Lige Verden aldrig havde set. Formodentlig har dog de danske Lokomotivmænd allerede gennem Dagspressen faaet Kendskab til, hvordan Spørgsmaalet udviklede sig, idet Præsident Woodrow Wilson, den store Republiks Overhoved, efter at det var mislykkedes for Regeringens Forligskommission at naa en fredelig Løsning af Spørgsmaalet, indbød Jernbanedirektørerne og Cheferne for Jernbanemændenes Organisationer til at komme til Washington. D. C., for om muligt at overtale dem til at ordne Sagen i Fred. Organisationslederne, der havde deres Instruktioner fra vedkommende Komitemedlemmer, kunne imidlertid ikke afgive noget bestemt Svar paa Præsidentens Henstillinger og den af 640 Medlemmer bestaaende Komité beordredes derfor til straks at begive sig til Forbundshovedstaden. Tvende Ekstratog etableredes straks paa Pennsylvania Jernbanen, og i Løbet af faa Timer var disse Repræsentanter modtagne i Audiens af Præsidenten i „Det hvide Hus“, hvor, for første Gang i Landets Historie, de kostbare Møbler flyttedes ud for at skaffe Plads til denne store Komité, og omkring 700 Stole anbragtes i Stedet.

Efter at Præsidenten havde trykket Haanden paa samtlige Tilstedeværende, tog han Ordet og redegjorde i Løbet af en Times Tid i Detailler den Stilling, han indtog og agtede at indtage i Sagen. Det var ikke uden en vis Forventning, Repræsentanterne lyttede til hans Tale, hvilken vidnede om en usædvanlig klar Kendskab til Situationen, et Kendskab,

der vilde være en Hæder for mangen Fagrepræsentant. Efter Konferencens Slutning begav alle sig til det store „Bijou“ Teater, der lejedes, for der at drøfte Præsidentens Forslag, der til Slut vedtoges, hvorefter Lederne beordredes at meddele Hr. Wilson, at Jernbanemændene var villige til at tilbagelagte Fordringen om 50 % Forhøjelse for al Tjeneste udover 8 Timer om Dagen. Dog fastholdt de med Bestemthed, at de aldrig vilde opgive Fordringen om en 8 Timers „Basic Day“ d. v. s. en Arbejdsdag med 8 Timers Tjenestegørelse eller 100 tilbagelagte Mil. Skulde Milantallet overskride 100 Mil, skulde Overtid betales efter en s. k. „pro rata-Tabel, d. v. s. naar Tjenestetiden er længere end Milantallet, naar Antallet af tilbagelagte Mil bliver divideet med 12,5, skal Overtid betales med Antallet af tilbagelagde Mil, dog ikke med mindre end 12,5 Mil pr. Time, og først af alt at den Betaling, som nu gælder for en s. k. 10 Timers „Basic-Day“, uafkortet skal gælde for den ny Anordning.

„The Brotherhood of Locomotive Firemen and Enginemen“ den gamle Lokomotivfyrbøderforening, men i hvilken omkring 30 % af Førerne har bibeholdt deret Medlemsskab, siden Førere og Fyrbødere har indset, at deres Interesser falder sammen, samt den stærkeste, bærekraftigste af Landets fire Jernbane-Organisationer, med over 5,000,000 Dollars i „Krigskassen“, nægtede imidlertid at vise nogen somhelst Eftergivenhed, men da de øvrige Foreninger udgjorde Majoriteten, blev Sagen fremstillet for Præsidenten, som den var.

Den paafølgende Dag fremsatte Mr. Wilson Personalets modererede Forslag for Jernbanedirektørerne. Disse Herrer nægtede imidlertid bestemt ogsaa at gaa ind paa dette Forslag, hvorefter Præsidenten meddelte, at han ikke længere ønskede at konferere med dem, men udsendte telegrafisk Ordre til Landets

Jernbanepræsidenter om straks at komme til Washington for at behandle Sagen. To Dage efter modtoges disse, Amerikas Jernbanekonger i Audiens af Mr. Wilson, og atter, samme Dag for anden Gang Personalets Repræsentanter.

Ved denne Konference med Landets Jernbanearbejdere tog Mr. Wilson med det samme Tiden i Agt og forklarede disse Herrer, at han ikke ønskede at indlade sig i Diskussion med dem om Emnet, fordi han allerede af Direktorerne havde fuld Kendskab til deres Stilling til Sagen. Alt hvad han ønskede af dem, sagde han, var deres „yes“ eller „no“, thi han var overbevist om, at Personalets Forslag, som fremsattes i sin modererede Form, var fuldt berettiget. Jernbanepræsidenterne, førte af Mr. Holden fra den store Chicago, Burlington & Quincybane, var gode Diplomater, og som saadanne svarede de hverken ja eller nej, men erholdt af Mr. Wilson Udsættelse med Svaret til paafølgende Dag.

Medens dette stod paa, tog Personalets Repræsentanter sig for at besøge samtlige Senatorer og Kongresmedlemmer og klarlagde Sagen for dem, saa at, hvis det skulde ske, at Sagen blev henvist til Kongressen, disse Folkets Repræsentanter, skulde være fuldstændig bekendt med Sagen; noget der var umuligt at erholde gennem Landets, af Jernbaneselskaberne bestukne og dermed prostituerede Presse. I de Dage som nu paafølgte, spillede de fornemme Jernbanearbejdere deres Kort med al den Klogskab, og Benyttelse af de ubegrænsede Kapitaler, der stod til Raadighed, uden dog alt for groft at overtræde Landets Love. Den ene Dag var de omtrent rede til at indgaa paa Præsidentens Forslag, af Hensyn til deres patriotiske Følelser, en anden Dag ønskede de nogle faa Timer til at studere Sagen lidt nærmere, inden et definitivt Svar gaves, altsammen for at vinde Tid, imedens

arbejdede de (gennem deres Agenturer) med feberagtig Hastværk for at gøre sig i Orden til Strejken. De benyttede sig i disse af saadanne Handlinger, at en af Organisationslederne, W. S. Carter, Chefen for The Brotherhood of Locomotive Firemen & Enginemen, sagde, at Judas Iskariots Gerning var uskyldig sammenlignet med det nogle af Agenturerne begik. Gennem Pressen udsendtes Meddelelse om, at Personalet ved den eller den Bane vægrede sig ved at forlade sine Pladser, hvis Strejken skulde blive til Virkelighed, hvilket foranledigede Mr. Carter til at værne Personalet mod saadanne Nyheder, idet han erklærede, at Halvdelen af det, som læstes i Landets Blade med faa Undtagelser var Usandhed, og den anden Halvdel en f. b. a. Løgn. Dette indsaa Personalets Repræsentanter meget godt, og Søndagen d. 27. August bestemtes det, at de skulde forlade Washington og rejse hjem til deres respektive Jernbaner for at gøre Strejkemaskineriet i Orden.

Samtlige Afdelinger erholdt telegrafisk Underretning om Sagen og fik Ordre til at gøre alt i Orden til at samtlige Førere, Fyrbødere, Konduktører og Bremsere kunde forlade deres Pladser den 4. September, Labor Day (Arbejdets Dag) Kl. 7 Morgen i Lighed med den s. k. østlige Tidsregning, Kl. 6 Morgen i Henhold til den s. k. centrale; Kl. 5 i Henhold til den i Bjergregionerne anvendte og Kl. 4 efter den paa Stillehavs-kysten gældende Tidsregning. Saaledes ordnedes det for at al Trafik kunde standses i samme Minut over hele Landet. — Kanada var paa Grund af den herskende Krigstilstand holdt ude fra Lønbevægelsen for at optages, naar normale Forhold atter indtræder. Det meddeltes Præsidenten, at en lille Komité var bleven tilbage i Hovedstaden med Fuldmagt til at inddrage Strejkeordren, hvis det skulde hænde, at vedkommende Jernbanepræsidenter gav efter i sidste Øjeblik.

Nu begyndte høje Vedkommende at faa travlt, og den paafølgende Morgen, efter at Mr. Wilson havde meddelt sin Sekretær, Mr. Turmelty, at han foreløbig ikke havde Tid at beskæftige sig med ngeon Statssag, begav han sig til Kongresbygningen, hvor Senatet og Underhuset hurtigst sammenkaldtes, og dér oplæste Mr. Wilson et Budskab til Landets lovgivende Forsamling, i hvilket krævedes vedtaget en Lov, hvori Jernbanemændene tilsikredes, hvad de ønskede, trods Jernbanekongernes Modstand.

Man gør sig vanskelig noget Begreb om den Bevægelse, der opstod i Anledning af Præsidentens Budskab.

De republikanske Aviser udøste i spaltelange Artikler deres Harme over hans Handlemaade i dette Tilfælde. De store Jernbaneselskaber beordrede deres Stationsforstandere Landet over til pr. Telegraf at protestere i Washington for Banernes Regning. Industribaroner og Købmænd af alle Slags hobede i tusindevis af Telegrammer paa Mr. Wilsons Bord, idet de protesterede mod hans Fremgangsmaade ved at tage Organisationernes Parti, og paa en Del Baner cirkulerede blandt de uorganiserede Arbejdere, særlig blandt de uvidende Udlændinge fra Sydeuropa, Lister forsynede med tusindvis af Arbejders Underskrifter, at Førere, Fyrbødere, Konduktører og Bremsere kun repræsenterende ca. 20 % af Arbejderne ved Landets Baner, og at det var i højeste Grad uretfærdigt, at de fik Lov at diktere Regeringen, som de udtrykte sig, med en Revolver og en Klokke i den ene Haand og en Strejkeordre i den anden, hvad denne skulde foretage sig. — Mr. Wilson stod dog urokkelig. — I et Par Tilfælde forsøgte han at faa Organisationslederne til at udsætte Strejkeordren i en Uge, for at Kongressen kunde faa Tid at vedtage den foreslaaede Lov. Lederne stod dog lige urokkelige, og til enhver saadan Opfor-

dring, enten den kom fra Landets Overhoved eller fra Senatet, svaredes der kort og godt, „En otte Timers Dag, med ti Timers Betaling, er det eneste, der kan forhindre eller udsætte Strejken“. Kongressen arbejdede Dage og Nætter for at drive Sagen igennem, og Kl. 6 Em., den 2. Septbr., stemtes der over Forslaget med det Resultat, at Mr. Wilsons Forslag vedtoges, uagtet at samtlige Republikanere, med Undtagelse af Senator La Folette fra Wisconsin, som i mange Tilfælde har vist sig at være en Ven af Arbejderne. i Særdeleshed af Jernbanemændene og Sømænd, stemte imod Forslaget. Mr. Wilson, der ikke var i Byen, for at underskrive Loven, underrettede Organisationslederne telegrafisk om, at han vilde underskrive denne umiddelbart efter sin Ankomst til Washington, og paa Grund af denne Forsikring tilbagekaldtes, gennem Chifertelegrammer til samtlige Afdelinger, Strejkeordren. Den paafølgende Dag underskrevs Loven i Nærværelse af de fire Organisationsledere. Præsidenten anvendte ved denne Lejlighed fire Penne, som Lederne derefter fik som et Minde om Begivenheden.

Den ny Lov, der træder i Kraft den 1. Januar 1917 er sikkert den mest revolutionære Lov, der nogensinde er givet i noget Land. De amerikanske Jernbaner er uden Undtagelse private Foretagender og ikke ejede af Staten, som Tilfældet er i mange Lande i Europa. Desuagtet foreskriver Staten gennem den ny Lov, at Lokomotivførere, Lokomotivfyrbødere, Konduktører og Bremsere som Minimumsløn skal have samme Betaling for en 8 Timers Arbejdsdag som hidtil betaltes for en ti Timers.

Jernbanerne besluttede nu, helt og holdent, naar den Dag kommer, at nægte at betale, hvad den ny Lov foreskriver. De søger formodentlig at henvise Sagen til Landets øverste Domstol (The Supreme Court) for at faa afgjort, om Loven er konstitutionel. Skulde den

ne Domstol (der har Myndighed til at kuldkaſte en hvilken Lov ſom helſt, i ſin Udtalelſe mene, at Loven ej er konſtitutionel, udbryder der formentlig ſtraks en Kæmpeſtrejke. Mener denne Domſtol, der beſtaar af ni Dommere, valgte paa Livſtid, derimod, at Loven er konſtitutionel, kommer Jernbanekongerne til at betale, i modsat Fald konfiſkerer Staten deres Baner.

For Tiden har Personalet intet andet at gøre end at vente med Taalmodighed paa Udgangen af denne Kæmpeſtrid. En Ting er alle enige om, og det er, at alt maa gøres for at genvælge Mr. Wilson og det demokratiſke Parti ved det foreſtaaende Valg. Republikanernes Kandidat, Mr. Hughes er alt andet end Arbejderven, og nu om nogensinde maa Arbejderne ſtaa enige.

Hvad der nu end kommer af denne Lønbevægelse, for Fremtiden ſtaar en Sag ſtærkere for os end nogensinde. Den nysvundne Kamp paaminder bedre end noget andet om, at Individualiſmens Tidsalder er forbi, og at Arbejdernes Styrke ligger i Organisationen, jo bedre organiseret, deſto ſtærkere er han, deſto større Udſigt har han til at drive ſine Fordringer igennem. Med ſtarke Organisationer i alle Fag, beſindige men paa ſamme Tid reſolut, med opbyggende ſom Maal i Stedet for nedrivende, er Fremtiden vor, om ogsaa den forsvundne Tid tilhørte Uretten, Pengevældet og Deſpotismen. I Fremtidens Skød ligger Arbejdets Triumf, det organiserede Arbejdes Sejrstog.

Fra Rigsdagen.

Fhv. Trafikminister Thomas Larsen udtalte bl. a.:

Det ærede Medlem fra Vemminge (Jensen Sønderup) var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om Styrelsen af Statsbanerne. Jeg ſkal ikke paa dette ſene Tidſpunkt komme ſtærkt ind paa den Side af Sagen; det ærede Medlem og jeg

er ikke enige med Hensyn til dette Spørgsmaal, og vi har gentagne Gange drøftet det her i Sagen. Der er kun en eneste Bemærkning, jeg vil gøre ham, navnlig i Anledning af, at han hævdede, at det af det Forſlag, ſom er omdelt paa ærede Medlemmers Pladſer, viſer ſig, at den Nyordning, ſom er indført, bliver meget dyr. Det ærede Medlem henviſte i ſaa Henseende til den Liſte over det ny Personale, ſom den ny Ordning kræver. Jeg tror imidlertid, at det i nogen Maade er en Miſforſtaaelse; jeg kan ikke ſe det fra ſamme Synspunkt ſom det ærede Medlem, jeg tror nemlig ikke, at det med Rette kan ſiges, at den ny Jernbaneordning bliver uforholdsmæſſig dyr. Der er nemlig et beſtemt Forhold, ſom man maa tage i Betragtning, naar man vil foretage en rigtig Bedømmelſe, og det er, at Jernbanevæſenet var ſaa nogenlunde ved at være udgaaet med Hensyn til Funktionærer, ſaa at det efter min Mening, hvad enten vi havde faaet den ny Ordning eller ikke, vilde være blevet nødvendigt at give Statsbanerne et ikke ubetydeligt Antal ny Funktionærer. Jeg tror nemlig, at Statsbanerne har været ret beſkedne i deres Krav i ſaa Henseende, og naar man efter Finanslovene for de ſenere Aar ſammenligner Tilgangen af Funktionærer f. Eks. til Poſtvæſenet med den Tilgang, der har været til Jernbanevæſenet, tror jeg, at man vil finde en Forklaring paa, hvad jeg her ſiger. Men er min Paastand i ſaa Henseende rigtig: at det, hvad enten man havde gennemført en Nyordning for Statsbanerne eller ikke, vilde være blevet nødvendigt, at der blev antaget et ret betydeligt Antal ny Funktionærer, kan man ikke tilſkrive Nyordningen helt og fuldt det Antal Funktionærer, ſom er optaget paa det Forſlag, ſom er omdelt paa vore Pladſer. Naar jeg ſaaledes tager det hele i Betragtning baade fra før og nu, kommer jeg alſaa til det Reſultat, at den Nyordning, ſom nu er gennemført for Statsbanerne, ikke hidtil har været dyr, tværtimod, efter min Mening har den endogsaa været billig, men ſelvfølgelig indrømmer jeg det ærede Medlem, at der efterhaanden jo nok vil kræves noget mere. Men jeg tror ogsaa, man godt kan indrømme dette og dog være paa den ſikre Side, naar man ſom jeg paastaar, at den gennemførte Nyordning med Hensyn til Personalet ikke har været for dyr.

Jeg haaber alſaa, at vi i en nær Fremtid ſkal komme til at drøfte en virkelig Plan for Udviklingen af vort Jernbanevæſen. Vi trænger ogsaa dertil af den Grund, at det i Virkeligheden virker umoralsk paa Befolkningen, naar Forholdet er dette, at en rettidig Ankomst af Togene paa vore Hovedlinier

er ved at blive en Undtagelse. Jeg tror nemlig ikke, at det at være præcis er noget stærkt fremherskende Træk i vort Folks Karakter: men hvis vi efterhaanden mere og mere vænnes til, at hvad man ikke kan naa om Formiddagen, kan vente til om Eftermiddagen, hvad vi ikke naar i Dag, kan vente til i Morgen, og hvis man fra de Institutioners og Organisationers Side, som Staten og det offentlige repræsenterer, praktiserer Forretningsgang paa den Maade, tror jeg, det ikke alene virker uøkonomisk, men ogsaa i det lange Løb vil komme til at virke umoralsk. Ogsaa af den Grund anser jeg det for en absolut Nødvendighed, at vi kommer til at beskæftige os med en virkelig gennemført Plan. Eaar vi en saadan, har jeg den Tro til den gennemførte Nyordning, at den vil kunne hidrage til, at Trafikken i Fremtiden kommer til at foregaa med en større Præcision, end Tilfældet er for Tiden eller har været i de seneste Aar. Jeg tror nemlig, at hvis Administrationen har været heldig med Udnævnelsen af Distriktschefer, saaledes at disse Chefer fylder deres Plads, vil disse Mænd, som er udrustede med den Magt og Myndighed, som Situationen kræver, være i Stand til at gennemføre en meget præcisere Trafik end nogen Sinde før. Men dertil vil de kun være i Stand, hvis vi ogsaa fremskaffer et saadant Materiel, at det giver dem Betingelser for at gennemføre den Præcision, som vi alle maa være enige om at kræve i det omtalte Forhold.

Omorganisationen.

Ministeren for offentl. Arbejder (Hassing Jørgensen): Den i Lov af 10. Maj 1915 paabudte Omorganisation indenfor Statsbanerne er nu i det væsentlige gennemført, som det var Forudsætningen i Samarbejde med Jernbaneraadet og med fuld Tilslutning af dettes overvejende Flertal. Her i Salen er der af det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) udtalt Tilslutning til Ordningen, saaledes som den nu foreligger gennemført, og jeg takker det ærede Medlem for den Tilslutning, han saaledes har givet. Derimod har de ærede Medlemmer fra Verninge (Jensen-Sønderup) og Frederiksberg (Ellinger) stadig fastholdt deres Opposition, idet de navnlig lægger Vægt paa, at den ny Ordning, som de siger, har vist sig at blive meget dyrere end den gamle. Opgørelsen over den ny Distriktsordning viser en Merudgift paa godt og vel 100,000 Kr. Jeg vil i den Anledning minde om, at jeg aldrig har lovet eller stillet i Udsigt, at den ny Ordning vilde blive billigere i første Omgang end den gamle, tværtimod, jeg har kun haft Grund til at forbeholde, at den vilde blive dyrere, og det

bl. a. af den Grund, at jeg har været fuldt opmærksom paa, at man i en meget lang Aarrække har været alt for tilbageholdne med Hensyn til Oprettelse af overordnede Stillinger ved Statsbanerne, og det maatte da forudses, at naar nu en ny Ordning skulde træde i Kraft, maatte man indhente noget af det forsumte. Jeg tror i øvrigt at turde gøre Regning paa Tilslutning fra Jernbaneraadets Side, navnlig fra det ærede Medlem fra Frederikshavn, naar jeg siger, at man i Virkeligheden har været meget behersket i Henseende til fremkomne Forslag.

Sektionsinddelingen.

Det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) kom tilbage til Spørgsmaalet om Sektionsordningen, som vi drøftede i Fjor for øvrigt med det Resultat, at han betegnede det som en Strid om Ord. Ikke desmindre optages Diskussionen altsaa nu igen i Aar, og det forekommer mig, at den Betegnelse, det ærede Medlem gav den i Fjor, er meget rammende. Jeg ved ikke rigtig, hvad det er, det ærede Medlem vil have anderledes end det, der nu er sket. Vi er nemlig enige om, at Jernbanerne skal inddeles i visse Strækninger, i saakaldte Sektioner, og for hver af disse Strækninger skal der være tilsynsførende, Trafikinspektorer, Baneingeniører og Maskiningeniører, saaledes at man til Stadighed har en bestemt Mand, som for en bestemt Strækning har Ansvar paa de forskellige Omraader, der kan være Tale om. Vi har ogsaa hele Tiden været enige om, at det vilde være praktisk, ja ogsaa uundgaeligt at udstationere disse tilsynsførende Embedsmænd, saaledes at de befandt sig i umiddelbar Nærhed af deres Arbejdsomraade, og der kan da formentlig ikke være Tvivl om, at disse Mænd maa have den fornødne Medhjælp til deres Disposition, ej heller Tvivl om, at de maa have de fornødne Kontorer, hvor de kan sidde og udføre deres Arbejde. Og hvad enten der nu bliver faa eller mange Kontorer, forekommer det mig ikke, at der vil være Grund til at beklage sig, naar det kun bliver det Antal, der er fornødent. Bliver der mange Kontorer, ligger det jo i, at det overhovedet drejer sig om en stor Institution. Der er oven i Købet sket det, at man paa Grundlag af en Ændring, som det ærede Medlem fra Verninge var saa ivrig for at faa gennemført inden Lovens endelige Vedtagelse, nemlig at der ikke maatte oprettes Hjælpekontorer, har maattet begrænse Omraadet for disse Sektionslederes Myndighed en Del, for at Kontorerne ikke skulde faa en saadan Karakter, at de med Rette kunde benævnes Hjælpekontorer. Men deraf følger naturligvis ogsaa, at dette Spørgs-

maal om Oprettelse af Hjælpekontorer, det vil altsaa sige Kontorernes mulige Udvidelse og Omdannelse i en saadan Retning, at man kunde kalde dem Hjælpekontorer, i Øjeblikket aldeles ikke foreligger, og følgerig kan det ærede Medlem ikke med Rette tale om, at man senere kan vente foreslaaet et nyt Sæt af Kontorer, de saakaldte Hjælpekontorer. Men jeg tillader mig nu i øvrigt at henstille til det ærede Medlem, at vi lader disse Diskussioner fare, fordi det dog ikke kan blive til andet end en Genoptagelse fra Grunden af de Diskussioner, som vi i sin Tid førte, inden Forslaget blev til Lov. Naar dette nu er lykkedes, forekommer det mig, at der maa og bør hengaa en passende Tid, saa Diskussionen i hvert Fald kan støtte sig til indvundne Erfaringer.

Det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sonderup) var meget forundret over, at man her i Rigsdagen havde faaet Adgang til at se Generaldirektoratets Indstilling og, som det ærede Medlem sagde, Ministerens Rettelser i denne Indstilling. Det er ikke rigtigt. Det ærede Medlem vil dog nok kunne se at det foreliggende trykte Aktstykke, at det, der foreligger, er Generaldirektoratets oprindelige Indstilling, ledsaget af de Rettelser, som Generaldirektoratet har fundet Anledning til at foretage i denne oprindelige Indstilling, efter at man har hørt Jernbaneraadet og Tjenestemandorganisationerne. Og naar det er sket i denne Form, er det for øvrigt en Art Hoflighed overfor dem, man har hørt, for at de kunde se, i hvilket Omfang det for Øjeblikket havde været muligt at imødekomme de udtalte Ønsker. For øvrigt skal jeg benytte Lejligheden til at udtale, at ogsaa de Bemærkninger, der er fremsatte, og hvortil der ikke har kunnet tages øjeblikkeligt Hensyn, selvfølgelig vil blive Genstand for vedvarende lagttagelse.

Springavancementet.

Ved denne Lejlighed har der som bekendt fundet et betydeligt Antal Forfremmelser Sted ved Statsbanerne, og det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) har anmodet mig om at fremsætte en Udtalelse om de Synspunkter, der har været ledende ved denne Lejlighed. Det ærede Medlem har hørt Tjenestemænd beklage sig over, at der ved denne Lejlighed syntes at være indført ny Principper, idet Tjenestemænd er blevet forfremmet uden Hensyn til Tjenesteaalder. De har sagt, at de vilde indrømme, at de Tjenestemænd, der var forfremmede, var dygtige og vel kvalificerede Mænd, men — som de sagde — ingenlunde mere dygtige eller mere kvalificerede end de Mænd, der var sprunget forbi. Man har deraf

villet udlede den Slutning, at det maatte medføre Bitterhed og Mismod hos Personalet, hvilket i Længden vilde blive til Skade for Statsbanerne. Det ærede Medlem udtalte, at han ikke vilde gøre disse Klager til sine, men at han vilde give mig Lejlighed til at udtale mig derom, og jeg er det ærede Medlem forbunden derfor, idet det altsaa giver mig en Mulighed for at standse en Misfornøjelse, der eventuelt har været i Færd med at brede sig. Jeg maa da udtale, at de ved Gennemførelsen af denne Reform maatte synes mig overmaade magtpaaliggende, ja, den halve Reform, at der paa alle betydende Poster indenfor Statsbanernes Ledelse fandtes forholdsvis unge Mænd, der med Friskhed og virkelig Energi kunde paatage sig det Arbejde, der vilde komme til at foreligge, og dette Hensyn har det ogsaa været nødvendigt for en Del at anlægge ved Besættelsen af de Poster, hvorfra de ledende Mænd i Fremtiden kan antages at komme. Ved Besættelsen af overordnede Poster indenfor Statsbanerne har man tidligere foretrukket i adskillige Tilfælde at antage akademisk uddannede Personer, som man benævnedes Aspiranter, og efter at disse saa havde faaet en betydelig kortere faglig, jernbanemæssig Uddannelse end de Tjenestemænd, der gik Elev- og Assistentvejen, gled de forholdsvis hurtigt ind i de virkelig ledende Stillinger. Dette Forhold medførte en betydelig Bitterhed blandt Statsbanernes Tjenestemænd, og det forekommer mig, at man maa give Statsbanernes Tjenestemænd Ret i, at de fornødne intellektuelle Forudsætninger maatte man nok kunne paaregne at finde indenfor det meget store Personale, her er Tale om, indenfor Assistent-Personalet. Ved en Skrivelse af 24. September 1914 udtalte derfor Ministeriet efter stedfunden Forhandling med Tjenestemændenes Organisationer, at man fremtidig ikke vilde antage Aspiranter til Ansættelse i Trafik- og Regnskabsafdelingen. Derimod er det selvfølgelig, at det til Bestridelse af Tjenesten i Maskinafdelingen, Baneafdelingen og til Dels i Generaldirektoratet vedblivende vil være nødvendigt at have Folk med akademisk Uddannelse, juridisk eller polyteknisk. Altsaa, indenfor Trafik- og Regnskabsafdelingen har man givet Afkald paa at antage Aspiranter til Ansættelse, men samtidig maatte da ogsaa Ministeriet forbeholde sig at foretage den fornødne Udvalgelse af de Tjenestemænd, der besad særegne Kvalifikationer til de overordnede Stillinger, paa et ret tidligt Tidspunkt, for at man kunde gøre Regning paa, at de efter at have gennemgaaet den fornødne særlige Uddannelse kunde tiltræde disse Stillinger i en endnu passende Alder. Der er dog visse Stillinger, om hvilke

man paa Forhaand maa være villig til at indrømme, at det ikke gaar an at følge Anciennitetsprincippet. Saadanne Stillinger som Trafikinspektørstillingen kan det dog ikke gaa an f. Eks. at besætte med Mænd i 60, end sige i 70 Aars Alderen. Men heraf opstaar altsaa Springavancementets Berettigelse og Nødvendighed, og det har særlig ved denne Lejlighed været nødvendigt ikke at være alt for stærkt bundet til Anciennitetsprincippet. Men i øvrigt skal dette Princip fremdeles være det gældende ved alle Forfremmelser, hvor ikke særlige Kvalifikationer anses for fornødne. F. Eks. overholdes Princippet saa godt som klart ved Besættelse af alle Stationsforstanderstillinger, naar da ikke ganske særlige Forhold gør sig gældende. Paa den anden Side kan det ogsaa tænkes, at en enkelt Ansøger, selv om hans Anciennitet er i Orden, dog maa anses for uegnet til en bestemt Stilling eller endogsaa til overhovedet at avancere, men det vil selvfølgelig være sjældne Undtagelser. Jeg skal endnu herom blot tilføje, at jeg i sin Tid har givet Jernbaneforeningen Lejlighed til at udtale sig overfor Ministeriet om dette Spørgsmaal, hvis man mente at have noget Raad at give. Men man har ikke fra Jernbaneforeningens Side ønsket at udtale sig om dette Spørgsmaal, og jeg finder det baade forklarligt og rigtigt af Jernbaneforeningen at undlade at tage Stilling til det, idet man indenfor Personalets Kreds sikkert gør rigtigt i at ræsonnere saaledes, at Springavancement maa være noget, som Administrationen i hvert enkelt Tilfælde maa have det fulde Ansvar for, idet Personalet som Helhed maa gøre Regning paa, at naar det er muligt, bør Anciennitetsprincippet følges.

I øvrigt finder jeg at der er nogen Grund til allerede nu at henlede Opmærksomheden paa, at Anciennitetsprincippet i sin fulde Konsekvens, ja endogsaa i den betydelige Udstrækning, hvori det nu anvendes, inden ikke alt for mange Aar vil føre til Vanskeligheder, som det vil blive nødvendigt at overvinde paa en eller anden Maade. Allerede nu er Forholdet det, at en Assistent bliver henved 50 Aar gammel, inden han faar en Station at bestyre, og saa stærk som Tilgangen har været, maa man forudse, at inden en særlig lang Aarrække er forløbet, vil de ikke blot naa henimod 50 Aar, men henimod 60 Aar, og til sin Tid henimod 70 Aar; og saaledes vil man overhovedet naa frem til en Tilstand, som alle maa synes ganske utaalelig og ganske uforsvarlig. Derfor mener jeg, det kunde være nyttigt i Tide at henlede Opmærksomheden derpaa, ikke saaledes, at jeg vil foreslaa nogen Foranstaltning i Øjeblikket, men jeg mener, det vil blive nød-

vendigt ved den kommende Revision af Lønningslovene at tage det Spørgsmaal med i Betragtning, at Assistentstillingen i sig selv for et meget stort Antal ansattes Vedkommende vil udvikle sig til at være en Slutstilling og derfor ganske sikkert ogsaa maa have nogen Mulighed for at blive honoreret som saadan. Det vil altsaa sige, at man bør tilføje et Alderstillæg mere end de, der nu findes.

— *Loven om Dyrtidstillæg er vedtaget af begge Ting, og dermed færdig fra Rigsdagen,*

25-Aars Jubilæum.

Den 25. November kunde Lokomotivformand Laursen, Frederikshavn holde sit 25-aarige Jubilæum, Hr. Laursen, der er født den 10. November 1869, blev ansat som Haandværker i Centralværkstedet i Aarhus den 25. November 1891, hvor han virkede til 1. Juni 1900. Fra denne Dag overgik han til Stillingen som Lokomotivformand i Frederikshavn. 1. April 1908 forflyttedes Hr. Laursen til Aarhus H. efter Ansøgning. Hele det herværende Personale modtog denne Meddelelse med Beklagelse, men allerede $\frac{1}{2}$ Aar efter søgte Laursen tilbage til Frederikshavn, thi her havde han dog lært, at han befandt sig bedst, og Personalet hilste ham hjertelig velkommen tilbage. Hr. Laursen er en pligtopfyldende, human og rettænkende Foresat, og er altid rede til at imødekomme Personalets Ønsker, saa vidt det er gør ligt.

Hele det samlede Personale ved Frederikshavns Depot vilde gerne have bragt Jubilæren deres personlige Lykønskning paa Jubilæumsdagen, men blev forhindret, idet Jubilæren havde Permission og var bortrejst, og maa derfor nøjes med at bringe Dem vor bedste Lykønskning igennem Lokomotivtidende. +

Hovedbestyrelsesmøderne

den 16. og 17. November 1916.

Samtlige Hovedbestyrelsesmedlemmer var til Stede.

DAGSORDEN.

- Punkt 1. Dyrtidstillæget.
 „ 2. Meddelelse fra Forretningsudvalget.
 „ 3. Meddelelse fra Bladudvalget.
 „ 4. Meddelelse fra Revisionsudvalget.
 „ 5. Meddelelse fra Udvalget ang. Togreglementets § 43 og 44.
 „ 6. Meddelelse fra Repræsent. i C. O.
 „ 7. Meddelelse fra Repræsentanten for Laaneforeningen.
 „ 8. Meddelelse fra Fællesudvalget.
 „ 9. Tjenestetidssagen.
 „ 10. Kassererens Kvartalsberetning.
 „ 11. Behandling af „Forslag til Forretningsorden for H. B.“
 „ 12. Behandling af en Skrivelse fra „D. J. F.“
 „ 13. En Henstilling fra Hjælpefonden.
 „ 14. Centralisering af Indkøbet til Org. Forbrug.
 „ 15. Eventuelt.

Særligt Punkt: Løn s a g e n.

ad Punkt 1. Lillie refererede, hvad der paa det Tidspunkt vidstes om det Forslag, Regeringen viilde fremsætte. Det var nødvendigt i Dag at fastsætte en Taktik, man maatte følge i denne Sag, og ligeledes var det nødvendigt at beslutte, hvorledes Stillingen skulde være i Morgen ved Forhandlingen med Finansministeren. Endvidere skulde man vælge en Repræsentant til denne Forhandling.

Efter en længere Diskussion enedes man om at afsende Skrivelse til D. J. F. om Organisationens Stilling til Sagen og samtidig meddele, at M. Mortensen var udpeget til at repræsentere Organisationens ved Forhandlingerne.

ad Punkt 2. Lillie oplyste, at der siden sidste H. B. M. havde været afholdt 3 Forretningsudvalgsmøder. Meddelte derefter, at man havde skiftet Trykker, og gav en Oversigt over Anciennitetsreglernes Tilblivelse. Refererede derefter forskellige Sager, bl. a. en paatænkt Skrivelse i Anledning af Jernbaneskolebygningen, hvor man haabede, der indrettedes Lokaler til Aspirantkursus. Omtalte

derefter Spørgsmaalet Rangerførerpladsernes Besættelse.

Toges til Efterretning.

ad Punkt 3. Vording omtalte Forandringen af Trykker, der var gennem Forretningsudvalget indhentet Tilbud paa Levering af Bladet. Vi har ogsaa forhandlet med Bachhausen, men uden Resultat. Prisen er jo steget væsentlig paa Grund af den voldsomme Stigning i Papirpriserne.

Toges til Efterretning.

ad Punkt 4 og 10. C. Larsen oplyste, at Hovedkassens Udgift havde været 2219 Kr. 94 Øre. Bladets Udgifter var 4519 Kr. 74 Øre, og Indtægten 3771 Kr. 99 Øre.

Soph. Jensen fremsatte derefter forskellige Bemærkninger til Regnskabet paa kritisk Udvalgs Vegne.

Herom udspandt der sig en længere Diskussion.

ad Punkt 5. C. Larsen refererede Forhandlingerne i Nyborg og hvad Resultatet var bleven af disse.

Lillelund kritiserede stærkt Resultatet af disse Forhandlinger og oplæste en af J. F. indsendt Skrivelse.

Flere Talere tog Ordet mod Forhandlingsresultatet, og Sagen henvistes derefter til Forretningsudvalget.

ad Punkt 6. Formanden: C. O. holdt Møde i Aftes Kl. 6 for at tage Stilling til Forhandlingerne ang. Dyrtidstillæget.

Omtalte derefter Vedtagelsen i den Henseende, som H. B. sluttede sig til. — Der var fra C. O. rettet Henvendelse til Boligkommissionen ang. Boliger til Tjenestemænd.

Toges til Efterretning.

Hovedbestyrelsesmødet den 17/11 1916.

ad Punkt 7. Lillelund omtalte Antallet af indkomne Laanebegæringer, af hvilke de fleste var bevilgede. Laanenes Størrelse varierede fra 400 Kr. til 2250 Kr. Der har endnu ingen Tab været. — Vi maa søge at gøre Medlemmerne begribeligt, at det er en daarlig Udvej at søge Laan, og at dette kun burde ske i Nødstilfælde. En Del af Administrationsudgifterne vil fra Nytaar gaa over paa Laanekassen.

ad Punkt 8. Lillie refererede de Sager, Udvalget havde beskæftiget sig med. Bl. a. skulde der nedsættes en Kommission til at beskæftige sig med Tjenestetidsspørgsmaalet. Til denne skulde „J. F.“ og „D. J. F.“ vælge hver 3 Medlemmer. Herom opstod en Divergens, som imidlertid ordnedes paa en for os tilfredsstillende Maade. Omtalte derefter Retsordningsudvalget som har holdt 1 Møde. Fri-kortspørgsmaalet var stillet i Bero paa Grund

af en i Udsigt stillet Forbedring af Fripasspørgsmaalet for de Ansattes Familier.

Johansen meddelte ang. Retsudvalget forelaa der intet i Øjeblikket, men mente, at der til Organisationen vilde blive rettet Henvendelse om Dokumenter og Akter til Belysning af Spørgsmaalet.

ad Punkt 9. Lillie omtalte denne Sag og mente, at vi inden længe kunde vente et Resultat.

Paa given Foranledning udspandt sig en Diskussion om Betalingen for Overtid, og det vedtoges, at den en Gang fastsatte Betaling skulde fastholdes, subsidiært erstattes med Fritid.

ad Punkt 11. Forretningsordenen vedtoges, som den forelaa.

ad Punkt 12. En fra „D. J. F.“ modtagen Skrivelse ang. Nedsættelse af et Udvalg til at behandle Spørgsmaalet Kørepenge (Forandring til Timepenge) oplæstes og vedtoges at besvare Skrivelsen derhen, at man tiltraadte Tanken om et saadant Udvalg, og det overdroges Lønudvalget at repræsentere Foreningen i denne Sag.

ad Punkt 13. En fra Hjælpefonden rettet Anmodning om, at der af Hovedbestyrelsen rettedes Henvendelse til Afdelingerne om at agitere for Hjælpefonden blev imødekommen, og det vedtoges at udsende Cirkulære til Afdelingerne.

ad Punkt 14. Lillie henstillede, at man efterhaanden naaede til en Centralisering af Indkøb af Org. Forbrugsartikler, saaledes at man derved naaede de billigste Priser.

Det fremsatte Forslag vandt Bifald indenfor H. B., og det vedtoges at henvise Sagen til Forretningsudvalget.

ad Punkt 15. Herunder behandlede forskellige Sager, bl. a. flere Udstationeringssager.

Lillie omtalte, at man efterhaanden var kommen bort fra at optrykke Skrivelser og Svar i „D. L. T.“ og foreslog, at man i Stedet udsendte Meddelelser til Afdelingerne hvert Fjerdingaar, indeholdende Redegørelse for Foreningens Arbejde i den forløbne Tid.

Det vedtoges at udsende saadanne Meddelelser hver 3die Maaned.

ad Lønsagen. Lillelund fremlagde derefter det Materiale, der var fremskaffet til Belysning af Lokomotivpersonalets Lønforhold ved en kommende Lønningslovsrevision.

Herom udspandt der sig en meget lang Diskussion, og det vedtoges, at Sagen henvistes til Forretningsudvalget indtil videre.

C. M. C.

Lokomotivførerkredsens

Bestyrelsesmøde Torsdag d. 16. Novbr. 1916.

Samtlige Medlemmer var til Stede.

DAGSORDEN.

Punkt 1. Meddelelse fra Formanden.

„ 2. Kassererens Beretning.

3. Eventuelt.

ad Punkt 1. Lillelund indledede Mødet og refererede de forskellige Sager, der forelaa, grundet paa at Formanden maatte forlade Mødet en kort Tid, bl. a. en Skrivelse fra Langaa i Anledning af at 3die og 4de Kreds var slaet sammen.

Sagen henvistes til Forretningsudvalget.

En Sag ang. Godtgørelse for Funktion som Lokomotivformænd toges til Efterretning.

Fra Maskinchefen var indløbet Svar paa Henvendelse om Overtrækstøj, i hvilket meddeltes, at Org. burde henvende sig til Generaldirektøren. Dette har man nu gjort.

Refererede dernæst Forhandlingerne i det sidste Fællesudvalgsmøde.

ad Punkt 2. Kann meddelte, at Regnskabet stillede sig forholdsvis gunstigt. Indtægten de første ¾ Aar var 3890 Kr., og Udgiften 2667 Kr. 95 Øre. Der var saaledes et Overskud paa 1222 Kr. 05 Øre.

Oplæste derefter Regnskabet for Ekstrakontingentet.

Spørgsmaalet om Kontingentforhøjelse diskuteredes meget længe og indgaaende, og det vedtoges til Slut ved denne 1ste Behandling at foreslaa Kredsgeneralforsamlingen at forhøje Kontingentet til 1 Kr. Sagen behandles atter paa næste Kredsmøde.

Det vedtoges derefter at udsende Meddelelse om Regnskabet for Ekstrakontingentet og at opfordre Afdelingerne til ved den afsluttende Indsamling at søge naaet det bedst mulige Resultat.

ad Punkt 3. Udrik.

C. M. C.

Lokomotivfyrbøderkredsens

Bestyrelsesmøde Torsdag d. 16. Novbr. 1916.

Samtlige Medlemmer var til Stede.

DAGSORDEN:

Punkt 1. Meddelelse fra Formanden.

„ 2. Kredskassererens Beretning. Meddelelser om Bidragslisterne).

„ 3. Tilsyn med Opholdsværelserne.

4. Eventuelt.

Punkt 1. Meddelelser fra Formanden.

Formanden oplæste forskellige indkomne Skrivelser fra Afdelingerne samt fra „D. S.

& M. F.", som der toges Stilling til. — Oplæste og gjorde Rede for de af Kredsen udsendte Cirkulærer Nr. 4, 5, 6, 7 og 8, og udtalte sin Beklagelse over, at der hos enkelte Afdelingsformænd ikke var den rette Forstaaelse af, hvad en hurtig Ekspedition af de fra Kredsen tilstillede Sager betød. — Gav derefter en Oversigt over Forarbejderne ved Forhandlingerne om Anciennitetsreglerne. — Fra forskellige Depoter forelaa Beklagelser over for strenge Ture; men Formanden ansaa en Løsning af Tjenestetidsspørgsmaalene for ret nærliggende. — Enkelte Anciennitetssager blev afgjort.

Punkt 2. Kassereren gennemgik Regnskabet, der ikke gav Anledning til videre Drøftelse. — Oplysede, at de 3 første Bidragslister havde givet 2170 Kr.

Formanden foreslog, at der i Medlemsbøgenes Anmærkningsrubrik blev givet Kvittering for Bidragene. — Dette vedtoges.

Det paalagdes Kredskassereren at instruere Afdelingskassererne om, hvorledes denne Kvittering skal gives.

Punkt 3. Tilsyn med Opholdsværelserne. Formanden omtalte Cirkulære Nr. 8 og foreslog, at Arbejdet for Udsmykning af Opholdsværelserne paa Kredseus Vegne lededes af d'Hrr. P. A. Jensen for Sjælland-Falsters Vedkommende og Soph. Jensen for Jylland-Fyns. Dette vedtoges.

Punkt 4. Eventuelt.

Formanden gav Underretning om-Organisationernes Stilling til Dyrtidstillæget, og Kredsbestyrelsen var ganske indforstaaet med de Betragtninger, der blev gjort gældende.

P. A. Jensen,
Sekretær.

Chr. IX. Understøttelsesfond.

At Kong Christian den IX.s Understøttelsesfond ved de danske Statsbaner vil der den 29. Januar 1917 kunne uddeles 800 Kr. i Portioner à 100 Kroner. Ansøgninger om at blive delagtig i Uddelingen maa for at komme i Betragtning indgives inden Udgangen af indeværende Aar til et af Bestyrelsens Medlemmer.

Blanket til Ansøgning om Legatet kan erholdes ved Henvendelse til et Bestyrelsesmedlem eller i Generaldirektoratet. Det bemærkes,

at de hidtil benyttede Blanketter ikke mere kan anvendes, men er afløste af ny.

Legatet uddeles til ansatte, som uforskyldt er komne i Trang og til ansattes trængende efterladte, hvilke sidste i Henhold til Fundatsen kommer i fortrinsvis Betragtning ved Uddelingen.

Bestyrelsen bestaar af:

Generaldirektør Andersen Alstrup.

Togfører Duelund, Kjøbenhavn.

Søfartschef Heise, Kjøbenhavn.

Værkmester O. Larsen, Kjøbenhavn.

Værkmester P. Mikkelsen, Aarhus.

Telegrafmester I. J. C. Thomsen, Kjøbenhavn.

Assistent, Frk. Westergaard, Kjøbenhavn.

Distriktschef Wissenbach, Struer.

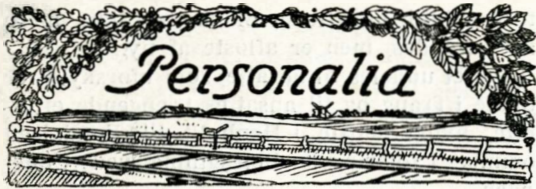
Baneingeniør Wolfhagen, Roskilde.

Støt vor Organisation i Ord og Gerning.

40-Aars Jubilæum.

Den 11. November 1916 fejrede Lokfører R. Petersen i Slagelse sit 40-aarige Jubilæum ved Statsbanerne. R. Petersen kom den 11. November 1876 i Lære paa Jernbaneværkstedet i Aarhus. Begyndte at køre som Fyrbøderlærling 1882. Ansattes som Fyrbøder i Frederikshavn 1883. Stationeres i Slagelse 1891. Fra Generaldirektøren blev der ved Ingeniørassistent Tuchsen overrakt Jubilaren en Skrivelse med Tak for vel udført Tjeneste i de forløbne Aar. Fra Kollegaer modtog Petersen Lykønskingsmappe med Formandens og Lokpersonalets Underskrifter. I Jubilarens Hjem, der af Kollegaer var dekoreret med Flag og Grønt modtog Jubilaren i Dagens Løb en Mængde Gratulanter.

**FORFREMME TIL LOKOMOTIVFØRER ER
LOKOMOTIVFYRBØDERNE:**

S. M. Jensen, Assens	i Ringkøbing.
M. Thomsen, Esbjerg	i Bramminge.
H. C. Rasmussen, Nyborg	i Fredericia.
C. Jensen, Roskilde	i Struer.
S. P. Sørensen, Holstebro	i Aalestrup.
V. M. Treu, Masned Sund	i Slagelse.
S. J. Hansen, Kbhvns. Godsbg.	i Gedser.

**FORFREMME TIL LOKOMOTIVFYRBØDER
ER HAANDVÆRKERNE:**

B. Fischer, Ctr.vk., Kbh.	i Bramming
J. A. Hechmann, Slagelse	i Bramminge.
K. V. Sørensen, Aalborg	i Struer.
C. Leegaard, Struer	i Aalborg.
F. E. Engberg, Ctrvk., Kbh.	i Struer.
A. C. Hansen, Korsør	i Brande.
V. L. Nielsen, Kbh. 1. Distr.	i Brande.

**ANSAT SOM LOKOMOTIVFYRBØDER ER
EKSTRAHAANDVÆRKERNE**

O. P. O. Olsen, Ctrvk., Kbh.	i Korsør.
C. L. Preisler, Roskilde	i Korsør.
E. B. Thomsen, Esbjerg	i Brande
A. J. F. Sandberg, Kbh. (1. Distr.)	i Kbh. Gb.
E. V. Pedersen, Helsingør	i Struer.

**FORFLYTTET EFTER ORDRE ER LOKOMO-
TIVFYRBØDERNE:**

F. P. F. Larsen, Brande, til Skelskør.
H. J. Høj, Korsør, til Holstebro.
J. N. Smidt, Kbh.s Godsbg., til Bramminge.
C. M. Madsen, Helsingør, til Masned Sund.

AFSKEDIGET ER:

Lokfører P. F. Clemmensen, Kbh. Gb., efter Ansøgning paa Grund af Svagelighed med Pension fra 31. Decbr. 1916.

Lokfører J. M. Christensen, Nykøbing F., efter Ansøgning paa Grund af Svagelighed med Pension fra 31. Januar 1917.

Lokfører M. Jensen, Vedde, efter Ansøgning paa Grund af Svagelighed med Pension fra 31. Decbr. 1916.

**FORFLYTTET EFTER ANSØGNING ER
LOKOMOTIVFYRBØDER:**

E. K. R. Jensen, Korsør, til Helsingør.

FORFLYTTET EFTER ANSØGNING ER:

Lokfører J. Haderslev, Aalestrup, til Randers.
„ H. C. Sode, Gedser, til Bramminge.
„ P. D. Gerdt, Fredericia, til Aalborg.
„ H. E. Bech, Struer, til Langaa.
„ P. C. R. Lykkeberg, Langaa til Aalb.
Lokfyrb. N. P. Nielsen, Kbh.s Gb, til Assens,
„ C. A. Olsen, Struer, til Roskilde.
„ O. H. Carlsen, Brande, til Kbh.s Gb.
„ K. K. A. Nielsen, Brande, til Nyborg.
„ O. G. D. Larsen, Struer, til Kh. Gb.
„ H. P. Hansen, Struer, til Esbjerg.

Til Medlemslisten.

OVERFØRT FRA D. S. & M. F.

Aspirant Kai Harald E. Bech, Gedser.
Lokomotivfyrb. Holger Israelsen, Korsør.
Aspirant Laurits Larsen, Viborg.

OPTAGET i „D. L. F.“

Aspirant Jens Michael Andersen, Ringkøbing.

Moderne Pelssæt 22 Kr.

Ulsters, Costumer, Kaaber.
Blaa rundskaarne Nederdele
fra Kr. 7,50.

samt Dreng- & Piget j.

PRØVELAGERET,

NØREBROGADE 187. I.

Altid stort Lager af Rejse-
prøver til ca. halv Pris.

Tlf. Taga 1118

Samtlige Næringsmidler for
= Sukkersyge =
„SANA“ Skindergade 28,
København.
Tlf. 5650. Forsendes overalt.

Godt økonomisk Nyt!

Klingry Sæbespaaner.

Den mest økonomisk og let-
teste Maade at bruge Hushold-
ningssæbe paa. **Faas overalt-**

Udgaar 2 Gange maanedlig. **Redaktion og Ekspedition:** Vesterbrogade 98 a², Kjøbenhavn B. Tlf. Vester 2895 v.
Abonnementspris: 2 Kr. 50 Øre aarlig. Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

Annonce-Ekspeditioner: / For Kjøbenhavn: **C. Hansen**, Sommerstedgade 22², Telefon Vester 4011.
/ For Provinsen: **L. Rasmussen**, Hans Tausensgade 14, Odense. Telefon 2288.